

La mort de Quimet

Una altra discussió. Una altra esquena marcada. Eixir de casa per a prendre l'aire. Caminar sense rumb. Pluja sobtada. Necessitat d'aixopluc. El primer salvavides: la biblioteca. Primera vegada per a tot. Indecisió. No voler ser-hi, allà. No voler tornar, tampoc. Una via d'escapada: la sala d'exposicions. Són fotografies. Són dones marcades. Són el seu reflex. Són la seua història. L'endemà no hi ha pluja. Ella torna a les fotografies. I torna. I torna. I torna. Una dona se li acosta. L'ha vista alguna vegada. S'està al taulell de l'entrada. Li ofereix un llibre. Ella el rebutja. La desconeguda insisteix. Ella accepta. El segon salvavides. No se l'emporta a casa. No pot. Però torna al seu refugi. I llig. I llig. I llig. Llig fins a buidar-se i es reomple de paraules. I va a parlar amb la bibliotecària. Li ha agradat el llibre, però és trist, diu, és trist com canvia Colometa per culpa de Quimet. Ella era feliç al principi. I al final també, respon la bibliotecària, al final és lliure, a la seua manera. Però va haver d'esperar que Quimet morira per a poder alliberar-se. Llavors ella es pregunta si podrà esperar que el seu Quimet muira per a ser lliure. El tercer salvavides?

Roser-Agnès Navarro Llopis
1r premi

Me ne vidn cewsel sawznek!*

*(Coneguda frase de defensa de la llengua còrnica)**

El metge em va fer passar. Havia esperat molta estona i mentrestant m'havia entretingut mirant, per la finestra de marcs d'alumini, les ombres fugisseres que projectaven els núvols de primavera i els pollancrees que es vinclaven per culpa del vent. El doctor repassava assegut els informes i sense aixecar la mirada em va dir que segués. El doctor em va anunciar, intentant buscar les paraules justes però despullades d'emoció, que la malaltia avançava sense remei i que no hi hauria opció de fer cap tractament factible. Jo suposo que m'hauria d'haver acomiadat o fer un posat trist però em vaig aixecar silenciosament de la cadira, una mica cerimoniosament, però no massa. Vaig baixar les escales sense pressa i quan vaig ser fora vaig respirar fort i em vaig empassar una alenada d'aquell aire fresc i renovat pel vent. Jo moriré dos cops, vaig pensar. Una serà de cop; l'altra, més feixuga, s'acosta a poc a poc. Fa temps que no parlo.

Aviat algun diari de poca tirada informarà amb una nota breu del decés de l'últim parlant d'una llengua mil·lenària, i poca cosa més, i aquella parla s'afegirà a la llarga llista de llengües mortes. Aquell dia tots haurem mort una mica.

Josep Oller Recasens
2n premi

El museu

S'estava un munt d'hores davant d'aquell quadre. De vegades assegut al sofà blau, de vegades situat dempeus a un metre de la pintura. No podem assegurar que l'analitzi críticament; tampoc que n'estigui meravellat. Resta immòbil, abduït potser. Tot ell sembla una estàtua viva. El poder subjugador d'aquell quadre resulta ser indiscutible, total. Els observo detingudament: el posat estirat i seriós d'aquest home contrasta amb els fluxos de colors que envaeixen la tela en rebre de ple la llum dels finestrals.

Fit a fit observo l'escena: l'home estàtic i el quadre viu. Em trec un pinzell blau de la butxaca i estampo un bon traç de pintura damunt de l'home. Silenci fos en blau. La tela reviu davant meu i salta del quadre.

Un crit d'auxili m'arriba de lluny. El guàrdia de seguretat cau fulminat sota els finestrals. El museu és ara una gran caixa blava. Hermètica. Tancada per dins.

Ricard Mirabete Yscla
3r premi